

Moderni Despootti

- eli yhdistysdemokratia, mitä se on?

Hän tekee omavaltaisesti päätöksiä. Hän käyttää yhdistyksen varoja itse suunnittelemiinsa projekteihin oman mittapuunsa mukaan. Hän esiintyy yhdistyksen nimissä. Hän ei äänestä, hän ei esitä - hän vain päättää, ja toisinaan jopa ilmoittaa päätöksistään. Hän ei käsittele vastaehdotuksia, hän ei pidä pöytäkirjaa. Hän ajattelee yhdistyksen, sinun ja minun puolesta. Kuka hän on? No puheenjohtaja tietysti.

Pakollisiin opintoihini kuuluu muun muassa kokoustekniikkaa. Vaikka SRP:n kokoukset eivät ikinä turhan virallisia ole olleetkaan, luulin hallitsevani asiat suhteellisen hyvin kuitenkin. No, tämä pääkirjoitus ei kovin pitkä olisi, jos näin olisi asian laita. Harjoituksena pidetty valekokous pisti vähän miettimään SRP:tä ja yhdistysdemokratiaa.

Olen aina ollut sitä mieltä, että turha byrokratia ei sovi tämän kokoiseen yhdistykseen, sanoivat juristit mitä tahansa. Silti byrokratia ja demokratia eivät ole synonyymejä, vaikka jälkimmäinen usein ilmentyykin ensin mainittuna. Jäsenillä on oikeus vaikuttaa yhdistyksen toimintaan ja päätöksiin.

Tällä saralla SRP:n tila on hieman aneeminen - meitä johtaa käytännöllisesti katsoen itsevaltiainen, diktaattori. Yksittäisen jäsenen vaikuttamismahdollisuudet ovat pienet - valituskirjettäkään ei uskalla lähettää, kun se julkaistaan lehdessä kaiken kansan pilkan kohteeksi.

Yhdistyslaki määrittelee yhdistyksen toiminnan varsin tarkasti. Se myös antaa yksittäiselle jäsenelle suhteellisen suuret oikeudet ja mahdollisuudet vaikuttaa yhdistyksen demokratian etenemiseen, etenkin jos proseduraalisia virheitä on sattunut - yksi jäsen voi mitätöidä tuhannen hengen kokouksen, jos vaikka posti on hukannut hänen kokoukutsunsa [*joka ei ollut kirjattu kirje -Mx*]. Tässä yhdistyksessä valittaja voisi oikeusprosessin avulla kumota todennäköisesti lähes kaikki päätökset, ainakin rahankäyttöön liittyvät ja saattaa eräät tahot henkilökohtaiseen vastuuseen niistä.

Yhdistyslaki on yksittäisen jäsenen oikeusturva väärinkäytöksiä vastaan. Idealtaan se on hyvä asia. Mutta yhdistyslakimme on peräisin vuodelta 1919, tosin 1990 astui voimaan siitä tilkitty versio. Molemmissa on kuitenkin se vika, että ne on tehty mukailien valtionhallinnon varsin raskasta byrokratiaa. Ei meillä ole käytössä tusinoittain ääntenlaskijoita tai äärettömästi asioihin perehtyneitä puheenjohtajakandidaatteja. Jopa kokoukutsun esiittäminen on hankalaa, se kun sääntöjen mukaan pitäisi tehdä Riimukiwessä, jonka ilmestymistuheyden itse kukin varmasti tietää.

Vuosikokous taas lähestyy ja samoin uuden puheenjohtajan valitseminen. Uuden, demokraattisemman puheenjohtajan kenties. Silloin jokaisella jäsenellä on mahdollisuus tuoda esille mielipiteensä yhdistyksen suunnasta viime aikoina ja ehkäpä muuttaa sitä parempaan.

Voitte sanoa, että tämä järjestely on hyvä, ja minun työskentelyni on teille mieleen. SRPkieltämättä tarvitsee nopeita päätöksiä ja energistä johtoa, ei pöytäkirjoja ja virallista riitelyä - mutta minun asemani tässä on uhattuna, ei teidän. Tarvitaan kenties vain yksi epämääräisistä syistä tyytymätön jäsen ja koko homma menee puihin. Varmasti kaikki lukevat mieluummin Riimukiweä kuin hallituksen pöytäkirjoja, mutta jollei noita pöytäkirjoja ole, kohtalomme voi kirjaimellisesti olla vaakalaudalla...

Jotain tarttis tehrä. Enkä minä edes tiedä mitä. Aktiivihenkilöistä on sen laatuinen pula muutenkin, että kaikille innokkaille varmasti löytyy muutakin tekemistä kuin pöytäkirjojen nakuttelua. Toisaalta yhdistyksen juridista pohjaa olisi myös syytä parantaa, etenkin jos Yhdistysrekisteri vihdoinkin hyväksyy sääntömme...

Toisaalta sietää myös ajatella tätä: Tähän asti vallassa on ollut suhteellisen valaistunut itsevalti, mutta tilanne ri välttämättä ole aina sama. Jos tämä perinne jatkuu, väärä henkilö puheenjohtajan paikalla saattaa aiheuttaa korvaamattomia vahinkoja meille.

Nyt on sormi suussa - ehdotuksia otetaan vastaan.

Ihmisen paras ystävä

...eikä nyt ole kyse koirasta. Olen aikoinaan tehnyt vakaan päätöksen, että Riimukiwen sivuilla käsitellään vain yhdistyksen toimintaan ja alaan liittyviä juttuja, erityisesti politikointia välttäen. Mutta tämä tapaus liippaa niin läheltä, että jopa minun on pakko aihetta paperille vääntää.

Sattuipa kerran Sotaherra I:n kuvauksien kestäessä siten, että rankan kuvauspäivän jälkeen jäimme pitämään palaveria autoon eräälle parkkipaikalle myöhäisen ajankohdan johdosta ja paremman paikan puutteessa. Mukana oli tietysti sekalaista rekvisiittaa, olihan samana päivänä kuvattu kohtauksia Sotaherran ampumisesta, sekä tietysti kassissa hieman kuvausevästä.

No, sattui paikalle eräs huolestunut kansalainen, joka ihmetteli varustustamme ja hänelle kerroimme asian laidan. Kansalainen poistui ja me jatkoimme palaveria, sillä kuvausaika alkoi olla tiukilla ja homma piti saada purkkiin.

Jonkin ajan kuluttua kuitenkin autoamme valaistiin valonheittimellä ja suuren lännen malliin komennettiin taukojumppaa suorittamaan käsiä nostellen. Ihmisen paras ystävä [*heti koiran jälkeen -Mx*] sinisine pukuineen oli saapunut pelastukseen kuin suoraan Kannelmäki Vicestä konsanaan. Ilman mitään selittelyjä tai kohteliaisuuden häivääkään nämä nimeltä mainitsemattoman virkakunnan edustajat kypälöivät kuvausryhmän läpikotaisin ja tivasivat papyrusta näytillä kuin missäkin Gestapo-leffassa, autonkin omistaja piti välttämättä selvittää, vaikka valtion

Seuraava vaihe?

virkamieheltä kuluikin valehtelematta pari minuuttia nimeni löytämiseen niinkin suuresta romaanista kuin auton rekisteriotteesta [aika ei ole vertailukelpoinen, sillä lopulta jouduin avustamaan häntä operaatiossa -Mx]. Kun he lopulta olivat tyytyväisiä siihen, että olimme keitä olimme, auto oli meidän, eikä rötöksiäkään ollut tilillä, poistuivat nämä laillisen yhteiskuntajärjestyksen vartijat ainoana loppurepliikkinä kehoitus pysyä erossa hankaluuksista. Anteeksipyynnön puute jäi soimaan korvaan pitkäksi aikaa jälkeenpäin.

Mutta minkäs teet, kun vaikeudet näyttävät hyökkäävän päälle, vaikkei mitään tekisikään? Mihin ollaan menossa, kun kunniallisten kansalaisten päälle hyökätään lähes brutaalisti, paperit ja tavarat tarkastetaan ilman

mitään syytöksiä tai selityksiä ja lopuksi heitetään typerä, epäkohtelias macho-kommentti? Ja tämä kaikki niiden viranomaisten toimesta, joiden pitäisi *suojella* meitä. Sanon vain, että sivistyneemmissä maissa moinen käytös olisi tulkittu ryöstöyritykseksi ja vastaus olisi saattanut olla perin letaali.

Mutta eivät nämä virkamiehet sattumalta paikalle osuneet. Heidäthän oli tietenkin hälyttänyt aiemmin mainittu huolestunut kansalainen, mikä huolestuttaa minua enemmän kuin virkavallan käytös - senhän huono käytös on käytännöllisesti katsoen jo perinne, on tämä tavallisen kansalaisen asenne kaikkeen poikkeavaan. **Mihin** on tämä maa menossa, kun joku kutsuu virkavallan, kun kannat muovikassissa "epäilyttäviä aineita" [Coca-Colaa ja juustonaksuja, kuten virkavaltakin asian tarkisti -Mx]? **Mihin** ollaan menossa, kun aktiivinen, rakentava, luova ja täysin laillinen harrustustoiminta saa ohikulkijat kutsumaan aseistettuja apujoukkoja poistamaan häiriötekijät keinolla millä hyvänsä? **Mihin** ollaan menossa, kun iso armeijan käynyt mies ei erota oikeaa asetta muovisesta ilmakivääristä, joka helisee kuin vauvan helistin?